

Jazzlife/William Claxton

Ίσως κανείς άλλος να μην έχει την τύχη του Καλιφορνέζου φωτογράφου William Claxton, που χωρίς να ανήκει στην κατηγορία των μουσικών της jazz, χαίρει τέτοιας εκτίμησης από τους θεράποντες της – τέτοιας που να του αφιερώνουν ολόκληρες συνθέσεις. Διόλου παράξενο αφού, πέρα από τις δουλειές σε Life, Paris Match και Vogue και τη φιλία με τον Steve Mc Queen (για την οποία είναι και περισσότερο γνωστός), ο Claxton κοσμεί εξώφυλλα αμέτρητων albums και περιοδικών jazz, εδώ και 50 χρόνια. Είναι όμως και αυτό που τον διαχώρισε από τους jazz φωτογράφους της εποχής του: η εμμονή να καταγράψει τους αγαπημένους του jazzmen, στις πιο ανθρώπινες στιγμές τους, μακριά από τις στυλιζαρισμένες φωτογραφίες που διακονούν όλα τα στερεότυπα για την jazz και τους ανθρώπους της (ιδρωμένοι μουσικοί σε σκοτεινά καπνισμένα μπαρ...), να επιδείξει τη δραματικότητα της ζωής τους, να ανακαλύψει τη σεξουαλικότητά τους.

Στα 1959-1960, μαζί με το διακεκριμένο Γερμανό μουσικολόγο Joachim Berendt διέσχισαν με μια παλιά chevrolet, τις Ηνωμένες Πολιτείες σε ένα τετράμηνο ταξίδι στα ίχνη της jazz. Το αποτέλεσμα ήταν ένα εκπληκτικό πανόραμα φωτογραφιών και ηχογραφήσεων από θρυλικούς καλλιτέχνες και άγνωστους μουσικούς του δρόμου. Δημοσιεύθηκε μόνο στη Γερμανία, το 1961, κατέληξε να γίνει συλλεκτικό κομμάτι και ανατυπώθηκε τώρα σε έναν τόμο 7 κιλών, 700 σελίδων, διαστάσεων coffee-table book (29,1x40,7cm), από τον γνωστό εκδοτικό οίκο Taschen. Περιλαμβάνει τρίγλωσσο κείμενο (αγγλικά, γαλλικά, γερμανικά), αδημοσίευτες ως τώρα έγχρωμες φωτογραφίες από εκείνο το ταξίδι, μια εισαγωγή από τον ίδιο τον Claxton και ένα cd με ψηφιακά αποκαταστημένες τις, κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, ηχογραφήσεις του Berendt, (είχαν κυκλοφορήσει το 1960 σε δύο δίσκους). Τα κείμενα του Berendt είναι σήμερα ίσως αμφισβητήσιμα, αλλά το έργο του Claxton είναι μοναδικό: αποτύπωσε με ρεαλισμό και αυθεντικότητα, διαφορετικές σκηνές jazz, από τα gospel του New Jersey ως τα clubs του Chicago και του St Louis, ανεξάρτητα αν επρόκειτο για λήψεις σε studio, αίθουσες, εκκλησίες ή στο δρόμο... Αληθινά μνημειακό έργο, απαραίτητο στους φανατικούς της jazz.

Πέτρος Σανταμούρης